

„Aceasta îmi ajunge!”

La 22 decembrie, 1899, în Northfield (America de Nord), un tată zăcea pe patul morții, înconjurat de dragostea alor săi. Deodată a strigat:

„Pământul se dă înapoi, mi se deschide cerul! Nu, acesta nu este un vis. Ce minunat! Dacă aceasta este moartea, atunci este plăcută. Aici nu este nicio vale a morții. Dumnezeu mă cheamă și trebuie să plec. Aceasta este ziua încununării mele, pe care am așteptat-o de mulți ani!”

Câteva ore mai târziu, omul a murit. Era marele evanghelist, Moody. Se născuse ca fiu al unui zidar neînsemnat. Își pierduse tatăl de timpuriu și crescuse în mare sărăcie. Ca om tânăr avea dorința să devină bogat. Și avea și aptitudine pentru aceasta. Abia împlinise treizeci de ani și câștiga într-un an 20 000 de mărci într-o mare afacere cu încălțăminte, unde era asociat.

Cu toate acestea, el a renunțat la afacere, pentru că Dumnezeu, a Cărui proprietate devenise cu câțiva ani mai înainte, îl chema în slujba Evangheliei. Moody a înțeles că tot timpul său, puterea sa, talentele sale trebuiau să aparțină acestei slujbe.

De-a lungul a treizeci și nouă de ani, acest martor credincios al lui Dumnezeu L-a propovăduit pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor pierduți. Multe mii de oameni au fost prin el aduși din noapte la lumină, au venit de la moartea spirituală, la viața eternă.

Între anii 1860-1864 a vuit marele Război de Secesiune american. Statele sudiste voiau să păstreze sclavia, statele din Nord, dimpotrivă, voiau să obțină cu forța desființarea sclaviei. Din această cauză s-a ajuns la un război sângeros, cu multe victime. În vremea aceasta, Moody și-a consacrat toată puterea slujirii Evangheliei la armata statelor din Nord. El era iubit și foarte stimat printre soldați pentru serviciile sale de dragoste jertfitoare. Unele dintre întâmplările sale din acest război le-a notat; între ele este și următoarea:

„După bătălia de la Murfreesborough am rămas într-un spital. În timpul ultimelor două nopți găsisem puțin timp să dorm și pentru că eram complet epuizat, în a treia noapte am dormit adânc. Pe la miezul nopții a venit îngrijitorul să mă cheme la un rănit, a cărui situație era foarte gravă. Întâi mi-am zis că probabil problema se poate amâna până dimineața. Dar îngrijitorul era de părere că până dimineața, omul putea să fie deja mort. De aceea am plecat imediat acolo și l-am găsit pe omul rănit mortal, care dorea să mă vadă. Fața pe care am văzut-o la lumina pâlpâitoare a lumânării n-o voi uita niciodată. L-am întrebat ce aş putea să fac pentru el. El a răspuns: „Ajutați-mă în agonia mea!” I-am spus că l-aș duce cu plăcere în brațe în Împărăția lui Dumnezeu, dacă un om ar putea să facă aceasta. Apoi i-am propovăduit vestea bună despre Hristos. Dar el a clătinat din cap și a spus:

„Isus nu mă poate salva. Am fost un păcătos de când sunt.”

Gândurile mele zburau acum la prietenii și rudele sale din patria îndepărtată și îmi spuneam că bătrâna sa mamă putea să se roage tocmai acum pentru fiul ei. I-am prezentat muribundului o făgăduință după alta și m-am rugat cu el. Dar părea că nu poate să găsească mângâiere în nimic din ce îi spuneam. Atunci am deschis capitolul trei al Evangheliei după Ioan și i-am citit cu glas tare întâmplarea despre Nicodim. Ochii bolnavului erau ațintiți fix asupra mea în timp ce citeam. Părea că vrea să devoreze fiecare cuvânt pe care îl citeam. Când am ajuns la pasajul: „Cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” [Ioan 3.14,15], m-a rugat să mă opresc.

„Scrie aceasta aici?”, a întrebat el.

„Da”, am răspuns eu.

„N-am știut că scrie așa ceva în Biblie. Vă rog, mai citiți încă o dată!”

Bolnavul s-a ridicat anevoios pe jumătate și și-a împreunat mâinile. După ce citisem pasajul pentru a doua oară, el a strigat: „Este frumos! Vă rog, mai citiți o dată!” Am citit pasajul pentru a treia oară, încet, cuvânt cu cuvânt. Când am terminat, am văzut că ochii bolnavului erau închiși și că expresia plină de îngrijorare făcuse loc unui zâmbet liniștit. Buzele sale se mișcau. Când m-am aplecat peste el, am auzit cuvintele:

„Cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.”

A mai deschis o dată ochii și a spus:

„Aceasta îmi ajunge. Nu mai trebuie să-mi citiți mai departe.”

În dimineața următoare m-am dus devreme să văd de el, dar patul era gol. Îngrijitorul mi-a povestit că tânărul murise în pace. După vizita mea zăcuse liniștit acolo și câteodată a spus pentru sine cuvintele:

„Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.”

Ce l-a ajutat pe acest om muribund să ajungă la pace? Două lucruri.

În primul rând, el avea o conștientizare profundă că de când era, fusese un păcătos și era complet nedemn de har. Conștiința sa îl convinsese că vina uriașă a păcatelor sale vor trebui să-l ducă în prăpastia pierzării eterne. De aici suspinul său după mântuire.

În al doilea rând, acest bărbat a apucat prin credință cuvântul harului, că oricui, care crede în Isus Cel înălțat pe cruce, i se dă viața eternă.

„Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21).

Dragă prietene, tu, cel care ai o conștiință încărcată și suspini pentru păcatele tale, ascultă:

Aici este mântuire eternă, desăvârșită. Aici scrie: „Pentru ca oricine crede în El”. Oricine! Nu este aceasta suficient? Nu spune: „Eu sunt prea rău” sau „Vina mea este prea mare” sau „Inima mea este prea rece” sau „Nu pot să înțeleg aceasta”. Vino așa cum ești! Căci oricine poate să vină, auzi tu? Oricine, cel mai rău și cel mai tare întinat; toți, chiar și cei care, chemați de multe ori, au auzit de-a lungul a mulți ani glasul harului și l-au disprețuit; toți cei care au vrut odinioară să-L urmeze pe Isus și apoi totuși l-au întors spatele, ca să meargă cu lumea. O, fericit cuvânt: „Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”. Mai mult nu este nevoie. Este har destul pentru oricine, ca să apuce viața eternă. Apuc-o! Crede lucrul acesta! Dar gândește-te și că este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.3).